

Moments històrics per Catalunya

El senyor T..... Merdeta no ho ha encertat

Publicavem en el darrer número uns fragments d'una lletra que el senyor T..... Merdeta va adreçar a un amic.

Amb la serietat del burro assegurava el senyor T..... Merdeta, fill il·lustre d'aquesta ciutat que passa els istius a la seva caseta del carrer de Ricoma, que els homes que dirigeixen a la capital els afers d'Acció Catalana no tolerarien que En Riba, ni cap dels seus, es fiquessin en les seves coses. Deia que En Bofill hi posaria mà; que castigaria de cara a la paret a En Ragasol per haver-lo enredat, i que a tota aquella col·lecció de noms que signaven el famós manifest que redactà En Santiago, els engegaria «a dida».

Déu ha fet que la veritat surés per damunt del continent, esfumant els negres núvols que el senyor T..... Merdeta presentà al líder d'Acció Catalana, ja que en una conferència tinguda entre En Bofill i Mates i En Jover Nonell per un cantó, i el «figurin» de can Malatesta a les processons de Barcelona i el «Sidro de la Bóvila» per l'altre, ha quedat ben aclarit que el què pretenia el gran Merdeta era desprestigiar els altres per a després, ben pregadet, posar-s'hi ell.

L'hi està ben bé i nosaltres aplaudim el gest enèrgic d'En Bofill, engegant a fregar el senyor T..... Merdeta i donant la direcció del nou establiment, que a casa nostra obrirà Acció Catalana, als homes que en realitat representen el sentir de Catalunya.

Ja era hora que un estol d'elements prestigiosos i nous en la política es decidissin entrar a la palestra i oferir el seu valuós i desinteressat esforç per a salvar Espanya, Catalunya, Granollers i... Covadonga.

No són homes, els triats, a qui s'els pugui tirar en cara la passió i el mal exemple, ja que no n'hi ha un tan sols que hagi intervingut ja mai en cap organització política local, nacional, ni internacional.

Són homes tots que han sobresortit dels altres per la seva actuació en el món dels negocis, de les ciències, de les lletres, de l'horticultura, de la floricultura i de la manicura.

«La Publicitat» de dijous ens donà compte dels ciutadans que en l'acte celebrat dimarts darrer—i al qual nosaltres no vàrem poder assistir—hi a causa de la gran aglomeració de gent que tot ho invadia—varen ésser elegits.

Tenim entès, però, que el «Sidro de la Bóvila», En Clar-i-Net i el Noi de can Bitsega (representant del «Water Polo» a la Societat de les Nacions) varen cuidar de fer l'elogi dels nous dirigents locals d'Acció Catalana.

El «Sidro» anuncià que don Joan Garrell i Garrell, don Joan Sala i Romaguera, don Eduard Saló i Podada i don Eduard Corbera i Soliva ocuparien els seus llocs representant el comerç legal, les indústries elèctriques, els «dulces meneos perfumados» i la navegació sonora de la casa Torrejón, respectivament. (Vegi's el llibre «Las Aventuras del Niño Plata», capítol IV. «La entrada triunfal en auto a la Gorristeria Torrejón».)

En Clar-i-Net, que acabava de menjar-se una pela de castanyes que En Pineda li va comprar a la Candieta, digué tot emocionat i empapatxat que en representació seva aniria al Concell l'altre clarinet, senyor Tormo; que en la de

l'autor de la cançó «La Filla del Marxant», hi anava don Vicens Taberner, al qual se l'havia pogut caçar amb llaç, i que don Rafael Xirau hi portaria la representació de l'Acadèmia de Ciències Exactes, per haver estat ell qui havia pogut proporcionar a aquella docta corporació el secret del nombre exacte de cuscunies que hi han en el trajecte de Granollers a Barcelona i viceversa.

Finalment, el senyor Bitsega presentà els cosins i Miquels, senyors Ventura i Vilageliu, homes tots dos plens d'iniciatives i d'activitat, culminant els seus esforços en el descobriment del bacil de l'ull de poll i la durícia, per part del primer, i obtenint el segon dues felicitacions del jurat i tres Matricules d'Honor en el difícil art de cullir espàrrecs.

Digué seguidament que don Andreu Busquets, entusiasta de la causa cinegètica, portava la representació, delegada per una nimitat, de la societat de caçadors «La Guatlla» a quina entitat havia servit i servirà sempre amb l'amor i disciplina que tan important entitat requereix; i finalment, digué:

Crec que és per demés que us faci la presentació de la distingida i destacada personalitat que havem escollit per a President, a home de tendre edat, quina exagerada modestia ha estat fins última hora un seriós obstacle per a fer-lo decidir a acceptar tan important càrrec.

Era necessari, per a obtenir l'èxit definitiu de la nostra causa, trobar l'home precís, l'home auster, l'home nou en els afers de la política, i que posseís el secret d'atreure's i desvetllar la joventut dormida. Es, aquest home, don «Julian» Llobet.

Ningú més que ell no pot representar la Democràcia, cinquanta mil voltes posada a prova quan exercia «importantíssim» càrrec a la «Font de l'Escot», on, pel seu tracte afable i

Sinceritat

Interessa dir les coses pel seu nom; és arribat el moment de que cada ú respongui dels seus actes, així en la vida oficial com en la particular, ja que no som nosaltres els qui acceptem diferències, que si són tolerades en la vida social, ho són per la covardia dels uns i la perversitat dels altres.

Esser redemptor de l'obrer i cercar-se avantatges en perjudici d'altri més necessitat, no sé quin qualificatiu pot merèixer en la vida sindical, emperò, en la dels homes que de la llibertat tenen un precís concepte, no té, ni pot tenir acceptació aital postura, car l'obrer intel·lectual, que disposa sens dubte de superiors mitjans per a vèncer, procedint en forma adequada, no deu escalar llocs, que en virtut d'ordenada reglamentació, per dret corresponen a altri.

Predicar l'apoliticisme, per a mantenir sota aigua concomitancies amb els enemics de la llibertat i del progrés, és cosa difícil d'ocultar, i així hem pogut presenciar en nostra ciutat la forma descarada com els titllats d'ultra esquerristes, fan vida comú amb els qui, per la seva història i constant actuació burgesa, es coneixen com ultra conservadors.

Prou es mouen i remouen per a enquadrar-se en plànol més adequat, però la manca d'idealitat els fa fracassar en llur intent, i lluiten per tal de compaginar En Samblancat amb el Pare Vallet.

jovial, es captà la *unànime simpatia* de tots els treballadors.

L'Higiene, dubto amics—segui dient el senyor Bitsega—que hagi pogut trobar un camp de concentració més abonat que el que ofereix el nostre president, home renyit amb la suor i la brutícia, absolutament inadaptables a la seva vestimenta. Per altra part, tots sabeu els elogis de la premsa mundial al seu llibre, titulat: «Demostraciones prácticas de la «llufa inodora»—i els que l'hagin freqüentat hosa ben molt millor.—Aquell llibre li merescué el gran distintiu de «La Rosa del Azafrán» que comptades vegades concedeix el Tribunal Internacional de «Budapets».

El radicalisme més esquerrà no pot trobar millor idol, ja que el nostre cap-davanter és l'home que té la llengua més refinada de Granollers per a fer contínues exhibicions de bella parla.

L'Harmonia i la Concòrdia—continua dient l'orador,—també són preuades virtuts que, arreu on ha intervingut, ha practicat sempre. (En aquest moment, un soci entusiasta de l'Orfeó Granollerí fa ofrena d'un ramell de rabanisses a l'aludit. Aplaudiments del públic, que resta dret llarga estona.)

«Acallada la multitud», continuà el senyor Bitsega:

La seva competència *en tot*, i la seva exemplar actuació, l'acredita tothom, fins la «Asociación de Ganaderos».

I totes aquestes virtuts—acabà dient el senyor Bitsega—sumades i elevades a la quarta potència, com sabrà fer el nostre il·lustre president, obraran d'estricnina per a l'enemic i d'excitant per a tots els nostres, fins a aconseguir netejar el nostre poble de tota *inmundicia* i aixecar aquell edifici que tots tant i tant somniem, continuació d'aquell altre, de trista recordança per a mi (i aquí feu tres gemecs i un sospir), on la joventut ardida rendia tribut a l'Art, a l'Higiene i a la Virtut, lemes principals del nostre Fascio, que defensarem a tota hora, per tot i per damunt de tot.

Acabat l'eloqüent parlament del senyor Bitsega, els «vivas» i els «hurras» es barrejaven amb la sorollosa ovació, que feia tremolar les parets de la sala d'actes.

La germana de l'orador — que havia vingut expressament de Barcelona, ricament abillada amb *manto i corona*, i mitjonets de moda,—s'atancà a la taula presidencial, deixà anar dos colomets blancs que portava dins una bossa de primera comunió i féu la figuereta.

El «Sidro de la Bóvila» plorava com una «canaya»; això, de sobte s'encomanà al públic, i el llagrimaig general, ja en forma de torrentada, començà a invadir el local, fins a convertir-lo en deliciosa piscina. En aquest moment arribà el carretó d'En Saló i Podada amb sis garrafes de perfum de «Flor de Té» i després d'assistir el «Morro Negre» a un conegut elector de «La Guatlla», que ja pel camí s'en havia empassat tres petricons pensant-se que era marrasquí, fou tirat l'aromàtic líquid a l'estany de fades. Entre tots despullaren el nou president, a qui el barber de la plaça de les Olles havia afaitat convenientment de tot arreu, el banyaren, l'eixugaren, i, com primer acté caritatiu de la novella entitat, fou repartida a tots els pobres de la vila, que prèviament avisats ja esperaven impacients, una tassa de *caldo magi*, amb l'intenció de reconfortar-los per partida doble amb l'aliment material de l'adob i amb l'extracte de la seva casi divina saviesa.

R.

CRISPELL